

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjez knihciziszczerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Jubilate.

Jan. 21, 18.—23.

Jubilate! Wnstajće! Wontach w Božej stwórbje rjenje kćějaze šctomy, selene hona a pola s rjanym Božim žitom, nam jawdawš, so dyrbymy tež w tutym lěće sašo widzecz snyu a lězo, šyw a žně — njepředuje nam to jubilate? Sady naš wotewrjeny row našeho horjestanje-neho Šbóžnika a předy naš wotewrjene njebo, do kotrehož je tón Anješ sašchol, tež nam město pšchihotowacž — nje-dyrbjeli my džakownje wusnacž: jubilate? Ale kač dha, hdyž dny pšchindu, kotrež so nam njelubja, hdyž dyrbymy po czežkich, czerńojtych puczach kłodzicz, hdyž kšchiz so na naš słoži a nusa wšchelafa? Ach, tež w nozach tyschnosće a bolosnych šhonjenjow njejmě tola we wutrobach wěrjazych tamne jubilate zyle wotmjelknyč. Pšchetož tón Anješ je jim potajnstwo pšcheradžil w tamnym šlódkim šłowje: Šo malej kšwili! To šćini jim jich wutrobu tak trošctnu a jich rój tak wješely, so woni, hdyž tež se šylšojtymaj woczomaj, spěwaju: njeh wšchitko dže po jeho hnadže a po wótzowskej šmilnosći. A tak chze tež naš wšchitkich spěwacž nawuczicz naše šćenje. Dajmy šebi potasacž

A hěrlyšch wěrjazych kšchiznosčerjom.

- Wón rěka: 1. Anježe, kaž ty chzesch,
2. Anježe, hdyž ty chzesch,
3. Anježe, dokelž ty chzesch.

1. Kunje je so tón Anješ tšići křóčž Pětra prašchal: „Lubujesch mje?“ a jemu na jeho tšićkřóčne wotmolwjenje: „Ty wěsch, ja cze lubuju,“ tšići křóčž ja šobu poruczil:

Paš moje wowzy a jehnjata! Ale niž jenož se šwěrnym šastacžom šwojeho japošchtolškeho šastojnstwa, ně, tež s czerpienjom w Anješowej šlužbje dyrbi Pětr šwoju lubosć k šwojemu Šbóžnikew potasacž. Teho dla tón k njemu rjeknje: „Šawěrnje, šawěrnje, ja praju czi, jako ty mlódschi běšche, wopašowasche ty so šam a džěšche, hdyž chzysche; hdyž pak ty štary budžesch, budžesch ty šwojej ruzny pšchestrěcž a druhi budže cze wopašowacž a powjedže tebie, hdyž nochzesch.“ Šchtož so temu šamostatnemu, wohniwemu, šhroblemu Pětrej najmjenje špodobacž móžesche: šwoju wolu zusej woli podczišnyč, pucz nastupicz dyrbjecz, kotryž wón ženje, hdyž by po nim šchlo, nastupil njeby — to dyrbi jeho dónt byčž. Šrótko předy běšche wón prajil: „Ša chzu hicz ryby kójicz.“ a jako wón we kóžži běšche a tón Anješ pšchil brjošy štejesche a wot Šana pšinaty bu, dha běšche Pětr, so by rucze k njemu pšchilšchol, šo s kšchlu wopašal a do morja šo pušchczil. Šchtož wón nětk jako rybak hšchcže móžesche: hicz, hdyž chzysche, a šo wopašowacž, kaž chzysche, to dyrbjesche jemu pšchichodnje njemóžne byčž. Drušy budža jeho wopašowacž a jeho powjedu — a wón dyrbi šo wjesčž dacž, czišche a šćerčpliwje kaž jeho Anješ, k šmjerczi na kšchizu. „Šo pak prajesche wón na potasanje,“ šćemil pšchistaji, „s kažkej šmjerczu wón Boha kšwalicz budže.“ Škaž malo tež Pětr na to pšchihotowany běšche, a kaž malo runje tajki dónt po jeho myšli běšche, — jako je jemu tón Anješ to jako šwoju wolu šjewil, dha wón mjelczi: wón chze tež s tutym dóntom špokojom byčž. Tež my mamy pšches wjele tyschnosće nuts hicz do Božeho kraleštw a porědko namaka šo kšchesczijan, kotryž

by wo žanym fšchizu njewjedzil. Někotry je pšchezo ja wyšofimi wężami stał a runje jeho jene poniženje po druhim trjechi; drubi mēni, so by jemu jenož potom pomhane bylo, hdyž by žanych starošczow wjazny njemēł a runje pola njeho šo wone džen jako džen wo durje klapaju; tšeczi ma šo lēto won, lēto nuts i khorošczu bēdźicz; shtwórtu na šwojich dźeczoch mēsto wješela šamu srudobu doczaka — wšhitko pucze, wo kotrychž rēka: drubi budže tebe wopašowacž a tebe powjedže, hdyž nochžesč.

Šhto chzemy w tajkich czašach cžinicž? Šso dopomnicž tamneho šłowa: chze-li shtó mój wuczomnik bycz, tón wšmi šwój fšchiz na šo; šo cžishe potrojowacž pod nascheho Šbóžnika wolu: Anježe, kaž ty chzesč. Tón, kotryž je šam pod fšchizom schol, wē, kelko kóždy i naš snjesč mōže a je kóždemu tón fšchiz pšchidželič, kotryž je ja njeho najwužitnišchi. Haj, hdy by šo wšhitkón fšchiz hromadu šnošył a kóždy mohł šebi tón wušwolicž, kotryž chzyl pšchichodnje nošycz, kóždy by škóncznje šako ja šwojim pšchimał.

2. Anježe, hdyž ty chzesč! „Jako ty mlódschi bēšche, džēsche ty, hdyž chzysche; hdyž pať ty staru budžesč, tebe drubi powjedže, hdyž nochžesč.“ W lētach mozy a cžerstwošcže, hdyž cžłowjeł hišcže něšto snješe, dyrbiesche Šētrowy dónt pšchijomny bycz; w starobje hałle dyrbjachu šle dny pšchincž; we wyšofich lētach hałle dyrbiesche šo jemu jeho pucz cžerniojty scžinicž.

Cžezki dónt: tužny wječor po khlódnym ranju, mlodošcž we wješelu, staroba w cžerpjenju. Šo cžłowškej myšli šu cži šbožownišchi, kotřiž mējachu ja šwoje mlode lēta cžezki pšchah nošycz, kaž tamón Šosef w starym šlubje, ja to w starobje i kubłom a i cžesczu požohnowani — ale Bože myšle nejšbu nasche myšle a nasche pucze nejšbu jeho pucze; pšchetož tať wjele wyschšche njebeša šu, dnyli semja, tať šu tež jeho pucze wyschšche dnyli nasche pucze a jeho myšle, dnyli nasche myšle“ a někotry dyrbi na šwoje šandžene žiwjenje šhladujo wušnacž, šo dyrbiesche wón niž kaž Šosef, ale kaž Šētr wjedženy bycz. Šdyž wón mlódschi bēšche, dha wopašowasche šo šam, dha šo jemu wšhitko poradži, dha wón wo žanej zusej woli ničzo njewjedžishe; ale nětk — na staru džen —, dha je wón wotwišny, dha dyrbi pod cžezkimi, njepšchijomnymi wobstejnošcžemi živy bycz, dha štaj jemu ruzny šwjasanej a schcžezka je jemu hušto došč šawrjena. Někotry staru nan, něotra stara macž, kotraž pola šwojich džecz i bydlitaj, wēstaj wo tym rēcžecz.

Cžezki dónt! Wēšch šo ty pať wot ruki šwojeho Šbóžnika wodženy, dha šo tež tajkemu wodženju podcžišnjesč a rjeknjesč: „Anježe, hdyž ty chzesč.“ Kiž je cže w mlódych lētach wodžil, tebe tež nětk hišcže ja ruku džerži. Wēmy my tola, šo my ženje ani w mlódych ani w starych lētach na šwoju móž pokasani nejšmy, ale: „Wón dawa mucžnym móž a pšchisporja wošłabjenym šylnošcž. Šotřiž na teho Anješa cžakaju, doštanu nowu móž, šo i fšchidłami horje šlecža jako hodlet, šo bēža a njewuštanu, šo kłodža a njewošłabnu.“ — A i temu to wšhitko tola kónž nascheho žiwjenja njeje — ně, „cžerpjenja tuteho cžaša hódne nejšbu pšchichodneje krašnosčže, kotraž nad nami šo šjewicž dyrbi.“ Džeržisč ty šo teho we wērje, dha potom tež rošymišch: „wumrjecže je moje došycže“ a prošysch:

Cžin ty te njebeša mi šłódke,
Šo by tón šwēt mi hórki byl,

A dofelž žiwjenje je krotke,
Šo bych tu wēcžnosč w myšlach mēł.
Mój Božo, daj pšchēš Šhrysta krej,
Šo w šmjercži šo mnu derje štej.

3. Anježe, dofelž ty chzesč. — Šo tym, šo je tón Anjes i Šētrej prajik, i kajkej šmjercžu wón Boha khwalicž budže, wón i njemu rjeknje: „Šój ja mnu!“ Šētr pať šo wobroczi a wuhlada teho wuczomnika ja nim kłodžo, kotrehož Šesuš lubowasche — dha rjeknje wón i Šesušej: Anježe, šhto pať tón dyrbi? Šesuš džēsche i njemu: Še-li šo ja chzu, šo wón wostanje, hač ja pšchindu, šhto to tebe nastupa? Šój ty ja mnu!

Šētr a Jan bēšchtaj šebi wošebje blisko štałoj. Šadny džim, šo chze Šētr rad tež Janowy pšchichodny dónt šhonicž. Šesušowe wotmolwjenje wšchelake wukładowanje dopuščezža, ale tať wjele móžesche šebi Šētr tola i njeho wušnacž, šo budže Jan dlēje živy dnyli wón; hdyž šmēje wón šwój bēh dawno došonjany, dha budže Jan hišcže w polnym džele štačž; tež niž pšchēš njepšcheczelsku móž ani do cžaša wón šwój kónž namaka, ale we wyšofej starobje chze jeho tón Anjes i cžichej šmjercžu wotwolacž. Ale njech tón Anjes žiwjenje šwojich tať šarjaduje abo hinať — to nišho ničzo njenastupa. Wón je tón Anjes: wón móže tym šwojim kašacž wostacž abo hicž — jeho wēž to je; woni njetrjebaja wjazny wjedžicz, hač šo wón to tať chze.

Kaž Šētr prascha šo tež dženša hišcže tón abo tamón, na šwojich kušodow a towaršchow šhladujo: Šhto pať tón dyrbi? Ma wón hižom šwój fšchiz abo doštanje jón hałle? Budže wón po druhim pucz wjedženy hač ja a kajki jeho pucz budže? Cžehodla tón njewobcžezeny wostawa, mjes tym šo šo ja hižom še šwojim brēmjenjom nošchu? cžehodla pšchi tamnym khelich nimo dže, mjes tym šo dyrbju ja jón picž? cžehodla šmē tón hišcže wostacž, mjes tym šo dyrbju ja tutón šwēt wopuschczicz? Ma wšhitke tajke praschenje ma tón Anjes jenož jene wotmolwjenje: Šhto to tebe nastupa?

Duž šo wšhitkich njewužitnych praschenjow wostajmy a šo we wērje teho trošhta mozumy, šo je Boža wola štajnje dobra a huadna. A šmy my šebi hałle teho wēšczi, tať njedyrbjeli tež w najcžezšich czašach wušnacž: Anježe, dofelž ty chzesč!

Wjedžesč naš po cžezkej cžerje,
Daj trošht nam we žiwej wērje!
Wotewr junu šam,
Njebja wrota nam! Šamjeń.

M. w B.

Šchescžijana šadžerženje na šwēcže.

(1. Šētr. 2, 11—20.)

Šłóš: Nětk dobru nōž ja dawam —.

Šlincž halłeluj a wšchudžom
Nětk w cžažu jutrownym;
Šam šelhadžala ludžom
Še radošč šbožownym;
Anjes našch je i rowa štanyl
A živy šjewik šo;
Duž njepšcheczēl je panył,
Šso horjo šhubilo! —

Šrēch, šmjercž, cžert, šud a hela
Naš dale njetrascha,
Šdyž mamy dobroczela,
Kiž šbóžnosč pošćicža
Šam šwojim wumoženy
Še šmjercže i žiwjenju
A i došom wušwolentym
Nětk i Božom' towarštwu.

Raž podrožni a zupj
Se šwěta khwatajmy;
So wuczetnjemy i nudy,
Eso lóschow šdaluymy,
Riž duschu wobczěžuja
A jej šu pschecziwne;
Njech kubla wobšbožuja
Maš w zusbje njebjeske.

Ach, šadžeržmy šo pěknie
Njes šwětom šłóscziwym,
So duscha špěšchnje czełnje
Wšchem škutkam nablaštym;
Wšcho hřeščne wofšchewjenje
Nam wostań wohidne,
Wšcho našche šadžerženje
Paš wšchudžom khwalobne!

Wšcho cžłowške šrijadowanje
Njech šwólnje czełscziwymy;
Se Bože špodobanje,
So poddani jom' šmy;
Wšchať kral a šastojnizy
Eso Boži šlužobni,
My, Boži podrožnizy,
Šim rad šmy pošlušchni.

Tak huby šatškajmy
Nad i dobrym njemudrym
A natwarjaze dajmy
Wšchem šnamjo pschecziwntym;
Ešmy i Boha wobhnadženi,
Dže Boži pscheczěljo,
Se šwěta wumoženi
A njebjja herbojo.

Czełcž kóždemu dha dajmy
A bratrow lubujmy,
Bod Boha wjeršchnoh' štajmy
Eso Boži wotrocžny;
Kral Boži žalbowany
Nam wostań kóždy cžaš,
Wot Boha powołany
Ma šchitowacz wón naš.

Slej, měšchzenjo šmy Boži
Tu hižo w zusbje;
Šdyž šchiz šo na naš šłóži,
Nam herbštwo wostanje
Tam šhotowane krašne
We šbóžnej wěcznojšči;
Šdžež ššónczi horjo cžašne
Eso junu w radošči! —

Duž šwědomnja dla šnješmy
Wšchu šchimdu na šwěcže;
Rižiz ščezpliwje šwój nješmy,
Dóžž pschidže dobyče;
Se pola Boha hnada,
Šdyž pscheczěpimy šle;
Wón mile na naš hlada,
Maš šbóžnje wumože!

Njech ššinczi halleluja
Dha pschezo wješeke,
Njech psalmy šanošchujja
Eso wšchědnje radošne;
Dom i zusbj my džemy
Do raja Božeho,
Šdžež khwalicž wěcznjehzemy
Tam šnjeja šwojeho! —
U.

Spodžiwny šón.

Šnatty jendželški předať šaslam tónle špodžiwny podawť
powjeda: Wužej, kiž běšche do dnja žiwj a cžišče šwětnje šmyšlenty,
šo džijesche, šo běšche wón w pschekupškej khěži wěšteho měšta.
Duž šo špodžiwa, šo w muri wrota wohlada, kotrež hewať ženje
pytny njeběšche — tak šo bliže pschistupi pohladacz. A wo-
prawdže běchu to tež wrota, kiž šo na šłóčzenje na nutškowny
boť woczinjachu. Wón šastupi a mješesche šapschijazy špodžiwny
napohlad. Wužojjo a žony we wulfej licžbje tam a šem khodžachu
šrudni a hubjeni a šdachu šo najwjetšchu cžwilu na duschi ša-
cžuwacz. Woni běchu we wjele wjetšchej duchownej nušy, hacž šo
budžichu mohli řečecz. Najwjazy wot nich paš wón ša tajšich
špóšna, kiž běchu hakle psched krótkim šemrěli. Woni na njeho
hluboko šrudženi šhladowachu, kaž byli wurudženi, šo je wón tež
šem pschishčoť, ale žaneho šłowa njeprajachu. Nad tym jeho
žalostny njeměr šapschija; khěťje šo š durjam wobroczi, šo by šašo
na šwobodne měštno pschishčoť, bu paš wot hněwneho, cžmowje
hladazeho wrótnika šđeržany, kiž i hlubokim hložom kaž i rowa
džesche: „Ty won nješměš“. Wón šnapšchecziwi: „Ša šym jow
nuts pschishčoť a bych něť šašo won chžyl.“ „To nješměš“, běšche
wótre wotwolwjenje; „hladať, te durje šo jenož na jedyn boť wo-
cžinjeja; i nimi nuts pschidž móžesč, ale niž wjazy i nimi won“. A
woprawdže bě temu tak; duž jemu wšcha khrobłošč špadny, jako
wón psched tutym potajnym durjemi štejesche a je šebi bliže
wobhladowašche. Ššóncžnje po dolhim, dolhim prošchenu da šo

wrótnik pohnučž a jemu jako žyle wofšebitu hnadu špožči, šo
šměl na tydžen won hicž. Nad tutym pschishwolentjom běšche wón
psche šbožowny, šo wotuczi.

Šako mi wón tónle šón powjedajšche, jeho khutnje prošchach
a napominach, na šwoje šbože myšlicž. „Wš mójecže“, prajach,
„hišchže přjedy tydženja wumrjecž“. Na to šo wón šmješesche a
potom pschistaji: „Šdyž šo durbjal wobrocžicž, nadžijam šo prajicž
móz, šo šym š temu i lubošču wabjenty, niž i bojošče cžerjenty byl.“
„Alle kat“, ja šnapšchecziwich, „šdyž šče Božu luboščž dolho šazpi-
wali a ša šnadnu měli, a wón chže waš něť psches bojoščž cžericž,
šo byšchže šo š njemu wobrocžili?“ Alle wšcho bě podarmo; wón
wosta hluchi. Ša tydžen na to bě wicžeržny dženi. Raž hewať tón
muž do tamneje khěže džesche a šebi murju wobhladowašche, kotrejež
dla běšche tajšile džiwny šón měl. Šako wón žane wrota nje-
wohlada, šawoľa dobreje myšle: „Wšcho, wšcho je hišchže w po-
rjedže; něťko budu hišchže derje powobjedowacz a bleschu wina
wupicž.“ Šacž je něť pschi jenej bleschi wostaťo, prajicž njemóžu.
Alle šobotu wjecžor pošdže domoj jechajo, bu i šonja dele cžišnjenty
a wosta mowj na pucžu ležo. To běšche tónž tydženja.

M. w M.

Spodžiwne wodženje.

Hišchže njewoczíšchžane powjedacžko, špišane wot š. Kulmana,
w šwojim cžašu wuczerja w Delnim Wužěšdže.

(Šofracžowanje.)

V.

Rať dolho bě šorla w cžolmiku ležal a špať, hđže šo w nim
wofyl a šcho bě šo wšchitko wokoło njeho a i nim w tu khwilu
podaťo, to bě jemu njesnate. Šako šašo wotuczi, njebě wón
wjazy we šwojim wufšim cžolmiku na morju, ale wón ležesche
pod ščechu na mjehšim mošche, a wokoło njeho štejachu a šlecžachu
cžorni našy ludžo a šašchicžachu, jako wón šwojej woczji wotewri.

Wěšno njeje, hđž šebi wo wšchitšich zupšch pohaniššich ludach,
njech šu cžorni abo bruneje barby, myšlimy, šo šu woni teho dla
njekrašnizy a njepłechi, dokelž wo Bošy a šesom šhryštu ničžo
njewjedža. Cžłowjek je a wostawa, njech je a bydli, hđžež chže,
njech je běkeje abo cžorneje barby, njech je rošwucženy abo niž,
pschi wěšthč naležnosčach pschezo cžłowjek, to je: želniwe a cžucžiwne
štworjenje. To nam wšchědne šhonjenje praji. We pucžowanjach
š tajšim džiwim ludam namašamy wopišane, šo woni najhórsche a
najbóle hrube wójny wjedu a šwojich njepšcheczělow najžalostnišcho
cžwiluja, ale nad hubjenty šo šmila, wopuschčentym pomhaja a
jim dobrotu cžinja. Tak tež tudy. šorla bě na móřiškej kupje,
na kotrež žyle cžorni ludžo bydłachu, jich wložny běchu kudžerjawe,
jich hubje cžerwjenej a mějachu šuby běle jako šněh. Woni běchu
a khodžachu žyle našy, jenož wokoło šjedrow mějachu šchat šwity
abo wobaleny. Šorědko doščž běchu druge ludy widželi a běleho
cžłowjeka drje ženje, pschetož na žylej kupje šorla ničžo njewidžesche
a njenamaša, šchtož budžichu psches wikowanje abo wuměnenje
wot drugeho luda došawali, hacž runje mějachu wěžom doščž,
kotrež šo š wikowanju hodžachu; pschetož na jich kupje běchu
w pěštu šłoto a druge šamuššči namašacz, haj na móřiškim brjošy
ležachu šame drohe parle. Cžile ludžo mějachu tež šakonje a krale-
štwo, ale njemějachu žaneho krala; woni pošlušchachu kralowej a
štejachu pod žónškim wodženjom.

Tule wot tutych ludžicžkow bu našy šorla pschijaty a šašo
do žiwjenja šawołany, a jako bě jich řečž šrošymicž nawufnył, šhoni
wot nich tak wjele: šo šu jene ranje wulki cžolm pschi móřiškim
brjošy štejecž widželi a potom tam hladačž šchli. W tym cžolmje
štaj dwaj mowaj cžłowjekaj ležaloj. Teju šu woni i njeho wšali,
pod ščechu donješli a tam trěli a wohrijewali, hacž šnano nje-

byschtaj sašo dychałaj. Wola jeneho ƚu widźeli, so je jich próza podarmo, ƚu jeho teho dla wuŝlěkali a do morja czuŝnyli; tón druhi pať je wokolo wutrobny hiŝchcze czopły był, i tym ƚu ƚebi teho dla wulku prózu dawali, jeho hrěli a ŝchudrowali, hacź je dychacź a hladacź pocźał, a jako bė ƚo to stało, pŝchinjeŝechu woni jėdź a picze. Ale derje bė, so Korla ƚlaboŝcze dla jėŝcź njemóŝeŝche; hdy by ƚo wón do wole najėdł, by ƚwojemu wuŝtrowjenju ŝeŝchodźil a ƚebi ł ƚmjerczi pomhał; ale tať woni jemu ƚadowu juŝchtu picź dawachu, kotraž jeho wuŝchewi a poŝylni. — Saťo Korla sašo ł ƚebi pŝchińdze a ƚwoje myŝle doŝta, ŝtytny ƚwojej ruzy a poŝbėhny jej ł njebjeŝam i dźaťowanjom ł Bohu ŝa ƚwoje dźiwne wumoźenje. Hdy ƚ pŝchitomni, kotrychź bė ƚo pŝchezo wjetŝcha czrjėda naŝchła, to widźachu, pocźachu woni bėrbotacź, potom ŝpėwacź a napoŝledku wokolo njeho reiwacź. Woni Korli ŝroŝymichu a dźaťowachu ƚo Bohu po ƚwojim waŝchnju.

Łi njedźele ŝańdźechu, priedy hacź Korla woczerŝtwi, a tón zyły czaŝ wothładowachu jeho czi czorni ludźo, ŝaŝtarachu jeho i jėdźu a i piczom a czinjachu i nim kaź macź i maľym dźėŝcźom; kődy nowy dźeń pŝchińdźechu druŝy ludźo i dalschich ŝtronow kupy, so bychu bėleho zuŝomniŝa wothładali, a bė jich ƚo druhdy tať wjele naŝchło, so bė dwazeczi kroczelow ŝchėrofo hėta kolowokolo i nimi woblehnyena; ƚadny pať jemu nicźo ŝlubu njezczinjėŝche, teź ƚo jemu njewuŝmja, ale na jich wobliczach bė ƚelniwoŝcź widźecź a wobźarowanje. Ł Korlu ƚo pŝchezo pomaľu polėpŝchowaŝche, tať so ŝaŝy ƚam ŝtawacź a kłodźicź pocźa, a hdy ƚo mółeŝche, widźeŝche ŝa nėkotre dny, so czi ludźicźka ƚo ł nėłajtemu ƚwje-dzenju pŝchihotowachu. Woni bėchu czolm, w kotrymź bė ƚo Korla pŝchijewiŝł, na kraj wuczahnyli, jón wot wŝchitkeho njerjada wuczajŝili a wumyli a teho kucharja draŝtu w nim roŝkladli. Sebny dźeń rano bėchu ƚo nėť we wulkej mnohoŝczi ł jeho hėcze ŝhroma-dźili a bėchu po ƚwojim waŝchnju rjenje wupyŝcheni: na hłowje we wloŝkach mėjachu rjane pjera ŝtejo, w rukomaj dźerźachu ŝelene hałozki a rjane kwėtki, wokolo ŝchije mėjachu czary rjanych paczeri a drohich parlow ŝwite, runje tať teź wokolo rukow a nohom, woŝebje bėchu ƚonŝke bohacze i parlemi wudebjene. Korlu ƚameho wupyŝchichu teź tať a dachu jemu ŝelenu hałozku do ruki. Potom ŝtupijŝchetej dwė rjenje wupyŝchenej holzy ke Korli, kőda ł jenej ŝtronje, muźzy polozichu czolm na ƚochory, poŝbėhnychu a njeŝechu jón, a tať czehnichu potom wŝchitzu ŝpėwajo a ŝtaťajo dale.

Maŝchemu Korli pať njebė jara derje pŝchi tutym czaŝu, ale kėtro ŝtyŝno wokolo wutrobny; pŝchetoź wón bė we wopiŝanych rejzach czitał, so dźiwni ludźo ƚwojich njepŝcheczelow abo zuŝnych abo tych, kotrychź ƚu we wójnje popadnyli, huŝto doŝcź najpriedy wuformja, potom jich i wėnzami wupyŝcha a napoŝledku ŝareźa a ŝjėdźa; jeho myŝle jemu prajachu, so móže ƚo jemu teź tať ŝtať, a bė teho dla niz w maľym ŝtraŝche, jako widźeŝche, so woni hacź dotal i nim na rune waŝchnje czinjachu; tola pať ƚo wón ŝpokoji, hdy ƚo pomyŝli, kať pŝcheczelnje bėchu ƚo woni hacź dotal napŝchecźiwu njemu ŝadźerźeli, i kaťej ƚelniwoŝcźu jeho wothładali a i kaťim dźėłbracźom bėchu ł njemu kłodźili, a tať dźeŝche wón troŝchtniwje i nimi dale.

Dwė hodźinje bėchu poŝpochi ŝchli a pŝchińdźechu nėť ł rjanej ŝelenej luy. Kolowokolo luki bė lėŝ a pŝchi kromje lėŝa na luy ŝtejeŝche wjele tajlich hėtow, jako ta jena bėŝche, w kotrejź bė wón hacź dotal pŝchėbywał, a kaťkichź bė jich duzy jow wjele widźał. Łrjedź tutych hėtow bė jena wjele wjetŝcha a rjeńŝcha hacź wŝchitke druhe kolowokolo, ł tej dowjedźechu woni jeho, a we nej nutŝkach ƚedźeŝche młoda rjana holza na dornjazej ławzy, rjenje wupyŝchena a i dolhimi czarami drohich parlow rjenje wudebjena. Kődy, kiź ł nej pŝchińdze, padny pŝched nej na koleni. Korla i teho pŝna, so je to jich kralowa, a czinjėŝche teź tať, a padny pŝched nej na koleni. Wona rėczėŝche i tymaj holzomaj,

kotrejź bėŝchetej Korlu pŝchijewjedlej, a tej wjaŝchetej Korlu, dowjedze-ŝchetej jeho do druheje hėty a poŝaťowajŝchetej jemu, so dny ƚo ƚwoju draŝtu ƚwlez. Wón ƚo rucze roŝmyŝli a czinjėŝche, kať mėjeŝche kaťane, ŝwuŝwleka ƚo a wobwi ƚebi ŝchac wokolo ƚiwota, kať wŝchitzu druŝy mėjachu; potom jemu teź tej holzy pjera do wloŝkow na hłowje natykaŝchetej a wobwiŝchetej jeho ŝchiju a ruzy i parlemi a dowjedzeŝchetej jeho ŝaŝo kralowej.

Wi ƚo ŝda, so we tym powjedańcźku njemóže nicťo niczo njepŝchijŝtojnego namaťacź, a wjele mojich czitarjow wė, so tať je a niz hinať. Hdy bych ja nėť hinať powjedał, hacź ƚo ta wėz ma, dha bychu moje łžė pŝnali; ja pať njecham łžė ale wėrnocź piŝacź. Łsu wŝchelake kraje, kiź maja ƚwoje waŝchnja a pocźinki, wo kotrychź my pola naŝ niczo njewėmy, a hdy ƚo nich ƚlyŝchimy abo czitamy, dha ƚo nam ŝdadźa dźiwne, ƚmėŝchne, haj ƚnana ƚame łžė bycź. My pola naŝ tu wėz hinať ƚudźimy. My ƚmy druhi lud, ƚmy roŝwuczeni, mamy hinaŝche, polniŝche pŝnacze a mamy tehodla teź hinaŝchi roŝkud wo tutych wėzach.

Kať Korla poŝdźiŝcho ŝhoni, hdy ƚ bė jich rėcz nawuťnył, dha chzyŝche kralowa pŝchėŝ tutón ŝkutk jeho do ƚwojeho luda pŝchijecź; wón dnybjeŝche jich bycź a teho dla teź tajki kłodźicź kať woni a dnybjeŝche ƚo teź tať ŝadźerzecź; wón dnybjeŝche jim zyłe a we wŝchėm runy bycź. Hdy ƚo Korla ŝaŝo ke kralowej do hėty pŝchińdze, chzyŝche wón ŝaŝo pŝched nej na koleni padnycź, ale wona jemu do priedy pŝchińdze, waťa jeho ŝa ruku, ŝjewi jemu pŝchėŝ pocźinjenja a wopoŝama ƚwoju miłocź a dobrocziwocź, wjedźeŝche jeho nuts, hdy ƚ na piŝanym rubje, kiź bė na ŝemju wupŝchėŝtrjeny, wŝchėlka jėdź a picze ŝtejeŝche, poŝaťowajŝche a nuŝowajŝche jeho, so by ƚo ł nej ƚnył a i nej jėdł. Ł hdy ƚo wonaj nutskach jėdźeŝchaj, jėdźeŝche teź tón zyły lud wonkach na ŝelenej luy. Po jėdźi ŝtanychu, ŝpėwachu a reiwachu, ta kralowa i nimi ƚobu a napoŝledku dnybjeŝche ƚo teź Korla do reji dacź. Potom roŝeńdźechu ƚo wŝchitzu a Korla bu dowjedźeny do hėty, kiź njedaloťo kralow-ŝteje ŝtejeŝche a bu jemu ł hdylenju pŝchepodata. — Wot teho dnja dnybjeŝche Korla pŝchezo wokolo kralowej bycź: wón kłodźeŝche i nej na hońtwu a łojeŝche i nej ryby, w ƚwojim czolmje jėdźo. ŝeho czolm bė wo wjele kłodź wjetŝchi, hacź woni mėjachu, pŝchetoź jich czolmiki dale niczo njebėchu hacź wuprŝdnjene ŝdonki tołŝtych ŝchtomow. Teź dnybjeŝche wón pŝchi nej bycź, hdy ƚo wona po kupje wokolo czaťaŝche, so by ƚud dźerźala a ludźi jednała. Huŝto wuŝhadźowajŝchaj ƚo wonaj w tym wulkim haj, a Korla widźeŝche tu tať dźiwne ŝchtomny a tať rjane kwėtki, kaťkeź hiŝchcze nihdy widźał njebė; jemu ƚo na tej kupje, pola tychle dobrocziwych ludźicźkow a woŝebje pŝchi kralowej, tať ŝpobobajŝche, so ƚebi niczo wjazy njeźadaŝche, hacź so by ŝterje a lėpje jich rėcz nawuťnył a ƚo mołł i nimi roŝrėczowacź.

(Pŝchichodnje dale.)

II. Ğudanske praŝchenja wo bibliŝkich woŝobach.

Staja Ğadyŝerb-Wjela.

2.

Kotry hordy kral a ƚuromy
 Łkŝncźnje bėŝche huėwnje khostany?
 Stawy hnijachu jom' ƚiwemu;
 Ğroŝne czėrwje w nim ƚo lehnichu,
 Ğelŝke dźeŝche wot njoh' ƚmjerdźenje,
 Ło tam njebė ƚane wutracze.
 Kať tón njeknicźomniť rėkaŝche?

Wotmołwy na praŝchenja wo bibliŝkich woŝobach.

1. Kłėzor Ğuguŝtuŝ. Łuf. 2, 1.